

Izbija vsak četrtok
in velja s poštnino
vred in v Mariboru
s pošiljanjem na dom
za celo leto K 4.—
za pol leta „ 2.—
za četrt leta „ 1.—

Naročnina se pošilja
spravništvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tis-
kovnega društva do-
ljevajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Posamezni listi dobé
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 15 h, dvakrat 25 h,
trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo
do srede popoldne.

Štev. 15.

V Mariboru, dne 9. aprila 1903.

Tečaj XXXVII.

Velikonočne misli.

Spodnještajerski Slovenci ne moremo uživati s posebnim veseljem letošnjih velikonočnih praznikov. V celem našem političnem življenju nismo dosegli mnogo uspehov, pač pa smo v marsikaterem oziru ostali na slabem starem stališču ali pa celo nazadovali.

V naše urade prišli so zopet novi tujci, dočim se morajo sinovi spodnještajerskih slovenskih starišev potikati po drugih deželah. Mlademu slovenskemu naraščanju v sodnijski službi je za dolgo časa zaprta pot za avansiranje, ker se je vrnilo v sodnijsko službo tudi vse polno nemških ljudi, ki se nauče komaj par besedie slovenski, a so že sposobni za uradovanje med nami. Na gimnazijah se nastavlja učne moči iz severnih dežel, domače pa potiskajo na jug ali v nemška mesta. Na ljudskih šolah se niso hotele nastavlja moči, ki so bile slovenskega pokolenja ali mišljenja. V Mariboru se je ustanovilo nemško žensko učiteljsko, kjer pa se bodo fanatična nemško nacionalna dekleta usposobila tudi za pouk na slovenskih šolah. V bodočnosti nam torej preti še hujše pomemčevanje v našem šolstvu.

Vprašanje glede samostalnih slovenskih celjskih gimnazijskih razredov se je vedno v nevarnosti, da se neugodno reši. Mnogokaj so zakrivali tukaj slovenski možje sami, in prišel bo čas, ko bo jih narod moral poklicati na odgovor ter odstraniti. Vprašanje zaradi slovenskega učiteljskega se posvečuje vse premalo pozornosti. Predvsem bi bila poklicana učiteljska društva, da se zavzamejo

z vso vneto za stvar. Ljudske šole so za naš narodni obstanek največjega pomena. Ponemčjujejo se vedno bolj, a mi si ne vemo in nočemo pomagati.

V držav. zboru sicer se trudijo poslanci kolikor mogoče za svoje volilce, a če ničesar ne dosežejo, krivi niso tega sami. Vlada je popolnoma odvisna od nemških strank in si ne upa ničesar storiti, s čemur bi razžalila nemško prenapetost. V deželnem zboru pa se naši poslanci niti pri proračunski razpravi ne oglašijo k besedi.

Letos bodo v nekaterih krajih volitve v okrajne zastope. Take volitve se morajo leta in leta pripravljati. Nemci to tudi store, Slovencem pa se zdi škoda napora in žrtv. Ni nemogoče, da izgubimo letos na novo kak okrajni zastop.

Nemškonacionalna stranka se po Spodnjem Štajerskem pridno organizira, tu si ustanavlja okrajne odbore. Mi Slovenci nimamo take organizacije, čeprav smo je mnogo bolj potrebni. In če je kje občinska volitev ali druga volitev, ni vsled tega — nikogar, ki bi stvar vodil in nadziral.

Žalostne so naše slovenske razmere na Spodnjem Štajerskem. Povsod po svetu se opazuje velikonočno navdušenje. Mi nimamo povoda, da bi veselo klicali: Aleluja!

Slovenski fantje!

Iz Sv. Benedikta v Slov. goricah smo dobili naslednjo izjavo:

Kakor poizvemo iz »Slov. Gospodarja« in »Naš. Doma«, so mariborski Nemci v

praznike? . . .

Pač, imamo še stariše in k njim nas vleče srce! Vi otroci, ki vedno živite pri svojih roditeljih, vi ne poznate te moči, ki nas vleče domov k našim še živečim starišem. To je moč nepremagljiva, silovita in ah, tudi tako sladka . . .!

Še par dni in pri njih bomo! Za dom pa se je treba čedno opraviti! Vsak izmed nas si oskrbi v to svrhu novo obleko ali poišče vsaj najboljšo. Ne radi nečimurnosti, mi moški vendar nismo nečimurni, ampak razlogi so celo drugi.

Bil sem vkljub temu, da sem dvanajst let dihal šolski prah po mestih, v žalostno slabih gmočnih razmerah, čeprav sem živel skrajno skromno in se odrekel celo razvadam, ki sem si jih smel v šolah dovoljevati. Obiskal sem doma stariše. Mati pogleda mojo suknjo, obraz ji postane resen, in vpraša me:

»Kako živiš?«

»Mati!« Zbolelo me je to sumničenje in pogledal sem ji odkritosrčno v oči.

»Potem pa se ti slabo godi?«

»Slabo, mati!« In njen obraz je postal žalosten.

Še par dni . . . in pri njih bomo! Kaka radost, ko se zagledamo, ko se pozdravimo pod domačim krovom! Mi otroci s kmetov sicer nismo vajeni, da bi se objemali in po-

»Marburger Zeitung« nas Slovence imenovali »narod morilcev, roparjev in ljudožrccev«. Temu nečudenemu razžaljenju slovenskega naroda kar najodločneje ugovarjamo podpisani mladeniči zupnije Sv. Benedikta v Slov. goricah ter vsemu svetu očitno izjavljamo, da smo pošteni slovenski sinovi poštenih slovenskih starišev. Ako je sploh kateri slovenski mladenič hodoben, pokvaril se je v mestih, tovarnah in rudokopih.

Lastnoročni podpisi.

Ferdinand Geratič, Franc Žizek, Anton Ploj, Jakob Ernest, Janez Kurbus, Jakob Fekonja, Pavel Hajnzič, Franc Veingerl, Ferdinand Rajter, Anton Lorenčič, Anton Minarič, Rudolf Zemljič, Eric Merčnik, Jakob Žnuderl, Ivan Žžek, Matja Lorbek, Florijan Hajnzič, Franc Roškar, Franc Rajšp, Franc Vajngrl, Franc Kraner, Alojz Močnik, Janez Paurič, Janez Žžek, Anton Bresnik, Peter Zemljič, Ignac Zemljič, Franc Caf.

Sv. Benedikt v Slov. gor. 6. apr. 1903.

Državni zbor.

Dunaj, 7. aprila 1903.

Proti dvoboju.

V zadnji številki »Slov. Gosp.« smo povedali, da je bila večina poslanske zbornice nezadovoljna z odgovorom, katerega je dal deželno brambovski minister grof Welsersheimb v zadevi prisilnega dvoboja med vojaki. Zato je sklenila poslanska zbornica, da se v bodoči seji, to je bilo 3. aprila, ki je zadnja pred velikonočnimi prazniki, začne

ljubljeni s stariši, kadar se po dolgem pre-
stanku zopet pozdravimo ali kadar se po-
slavljamo. To je že v naši kmetski odgoji,
da se na zunaj kažemo bolj trde, a srce,
srce Ko pridemo k starišem, jim podamo
roko ter si pogledamo oko v oko, kdo bi
mogel izraziti v teh trenutkih našo notranjo
srečo? Dobri, ljubi stariši, naša srca koprnijo
po vas in neizmerno srečne se čutimo, ko
vas zopet zagledamo!

Kako se človek spreminja! Bili smo še
otroci in živeli smo pri stariših. Naša srčica
so imela takrat še majhne želje! Mi vaški
otroci smo čakali vsako leto Velike noči z
veliko nestrpnostjo, in kaj mislite, zakaj?
Stariši so nam pravili, o Veliki noči se bla-
goslovi zemlja in takrat smemo začeti —
bosi hoditi. Ah, otroška leta! Da smemo
hoditi bosi, v tem smo nekaj videli in našli
srečo! A sedaj? Smehljamo se otroškim in
otročjim hrepenenjem, ki so se nam tako
lahko izpolnila, a . . . srečni nismo! Nobena
naših želj se nam ne izpolni več . . .

Ljubi stariši, zopet je prišel čas, da po-
hitimo k vam! In kaj nas vleče tako k vam?
Vaša zlata srca, vaša ljubezen do nas, po
tem koprnimo, to hočemo zopet uživati. Pri-
jateljsko srce za prijateljskim srecem nas za-
pušča, vi nam ostajate neomahljivo zvesti!
Povsod nas prezirajo in celo sovražijo, vi pa

Listek.

Ob Veliki noči.

Maribor, dne 7. aprila.

Mlado toplo solnce se nam smeje z neba. Gospe in gospice že odpirajo solnčnike, da jim solnčni žarki ne potemnijo belih lic, gospodje in gospodiči pa potiskajo klobuke na čelo ter leno mežikajo izpod klobukov in se na ta način branijo proti vedno bolj vsiljivemu solncu. Krasna spomlad s toplim solncem je namreč prišla v naše kraje in se nastanila med nami.

Velika noč se bliža. In nam, ki nas je usoda zanesla proč od domače hiše, a nam še pustila tamkaj drage stariše, vzbuja se ob tem času neko staro hrepenenje z novo silo. Naša duša hrepeni ob tem času bolj ko drugokrat po stariših, po domačih poljih in livadah in po domačem obnebu . . .

Vsakokrat ob velikih praznikih nas vleče srce tje, kjer še najdemo svojce, kjer še najdemo nas ljubeča srca. Kako hudo je velike praznike prebiti v mestu, kjer si sam in zapuščen! Ljudje hitijo mimo tebe veselih ter srečnih obrazov. Le tuintam te kdo začudeno pogleda, kakor bi te hotel vprašati: Kaj hodiš tako sam in otožen okoli? Ali nimaš nikogar, da bi z njim veselo obhajal